

Hồi 58

Ba Lưỡi Phi Dao

Phạm Thư Trai nhìn cỗ xe chuyển bánh lướt mau cho đến khi mất hút. Lão vẫn ngồi lại trên bờ suối không nhúc nhích, tựa hồ như muốn tìm kiếm ở trong dòng nước chảy xuôi một điều giải đáp về vấn đề gì rất khó khăn đang quấy nhiễu tâm hồn lão.

Nhắc lại Đường Uyển Ngọc ra khỏi Phạm gia trang rồi, bà lên xe gia roi cho ngựa chạy. Chẳng bao lâu bức màn đêm từ từ buông xuống, nhưng bà tuyệt không có ý dừng xe lại.

Bà định còn đi lâu hơn nữa. Nhưng mới đi được một lúc, con ngựa kéo xe gầy ốm đã nhọc mệt sùi bọt trắng và thở phì phì.

Đường Uyển Ngọc xem chừng con ngựa không thể chịu đựng được nữa, muốn ngã lăn ra, bà đành giật cương cho ngựa dừng lại.

Lúc xe đang chạy, đầu óc bà cực kỳ rối loạn. Bà định ruổi ngựa chạy thật nhanh để giảm nỗi lòng bối rối mà chẳng ăn thua gì. Bây giờ xe dừng lại, tâm thần bà cũng vẫn hoang mang như trước, không giảm bớt được chút nào. Đường Uyển Ngọc lúc trước chẳng để tâm đến những lời Vi Cự Phu đã nói lúc lâm tử. Bà không tin có điều gì quái dị ở trong thư phòng y, mà cho là y bày ra chuyện đó chẳng qua vì hy vọng muốn sống thêm ít ngày. Nhưng từ lúc bà gặp Phạm Thư Trai rồi thì trái lại, điều đó làm cho bà xao xuyến trong lòng, không tài nào xua đuổi đi được.

Mấy câu hỏi vẫn quanh quẩn trong đầu óc bà.

Nào là:

- Trong gian mật thất chốn thư phòng tại Vi gia trang có điều chi bí mật?

Nào là:

- Trước khi chết Vi Cự Phu đem vụ đó nói ra là có ý gì?

Đường Uyển Ngọc đang suy nghĩ liên miên thì đột nhiên nghe đánh "véo" một tiếng. Một vật gì bay tới trước mặt.

Bà ứng biến cực kỳ mau lẹ. Tay bà đang cầm roi ngựa, xoay ngoắt lại quẩn lấy. Bà nhìn rõ vật đó rồi, bất giác cả kinh. Đầu roi ngựa đã quẩn được một lưỡi đao trủy thủ dài bảy tấc. Bà hoảng hốt la thất thanh:

- Hiệp nhi! Phải cẩn thận đó.

Cần Quân Hiệp đang ngồi trong khoang xe để trông nom cho Triển Phi Yên. Lòng chàng cũng rối như mớ bòng bong chẳng kém gì Đường Uyển Ngọc. Nhưng chàng nghĩ tới di ngôn của Vi Cự Phu thì ít mà lo sinh mạng của Triển Phi Yên thì nhiều.

Đột nhiên chàng nghe tiếng mẩu thân gọi giật giọng, không khỏi hoang mang, vội thò đầu ra ngoài xem.

Đầu chàng vừa thò ra ngoài khoang xe thì hai tiếng “véo véo” lại rít lên. Hai lưỡi đao trủy thủ sáng loáng phóng tới trước mặt chàng.

Hai lưỡi đao này cùng với lưỡi đao phóng Đường Uyển Ngọc vừa rồi đều do một người phát ra. Nhưng hung thủ đã vận thêm kinh lực vào cánh tay, nên hai lưỡi đao lao tới rất mau lẹ và cực kỳ nguy hiểm.

Cần Quân Hiệp vội rụt đầu lại thì hai tiếng “sột sột” vang lên. Hai lưỡi trủy thủ xuyên qua hai làn vách xe hai bên, bắn ra ngoài.

Triển Phi Yên nằm ngay người như khúc gỗ trong khoang xe. Mắt nàng nhìn thấy hai luồng ngân quang lướt qua, nhưng nàng không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Nàng giương cặp mắt thao láo lên hỏi:

- Hiệp ca! Có chuyện gì vậy?

Cần Quân Hiệp đáp bằng một giọng trầm tĩnh:

- Yên muội đừng sợ! Đại khái là có kẻ muốn quấy phá mình.

Triển Phi Yên nhăn nhó cười nói:

- Chắc lại là người mà nhị thư tiểu muội đã dẫn dụ đến đây.

Cần Quân Hiệp nghe nàng nói vậy thì biết rằng trong thâm tâm nàng lúc nào cũng oán hận và kinh hãi cô chị thâm độc. Chàng cũng cho là lời suy đoán của Triển Phi Yên không phải hoàn toàn phi lý, nhưng chàng vẫn đáp bằng một giọng thản nhiên:

- Yên muội bất tất phải đa nghi. Hiện giờ tuy mình chưa hiểu là ai, nhưng rồi sau cũng biết.

Chàng lại cất cao giọng hỏi Đường Uyển Ngọc:

- Mẫu thân! Người nào đã đến đó? Họ đã dừng tay chưa?

Cần Quân Hiệp hỏi luôn hai lần mà phía trước xe vẫn lặng lẽ không có tiếng người đáp lại.

Cần Quân Hiệp cảm thấy xao xuyến trong lòng. Chàng hít mạnh một hơi chân khí rồi cất tiếng gọi to hơn:

- Mẫu thân!

Tiếng gọi chưa dứt, bỗng nghe mé tả có tiếng cười gằn vọng vào. Tiếp theo cỗ xe bị rung chuyển mạnh, rồi nghe đánh sầm một tiếng, tựa hồ một vật gì rất nặng xô vào.

Cần Quân Hiệp kinh hồn táng đờm, miệng há hốc ra mà kêu không thành tiếng.

Trong lúc hoảng hốt này, chàng tưởng chừng như muốn thò đầu ra ngoài để nhìn xem đã xảy ra chuyện gì mà cũng không còn đủ dũng khí nữa.

Triển Phi Yên cũng la hoảng:

- Hiệp ca! Phải chăng đã có điều gì bất trắc xảy đến cho bá mẫu.

Cần Quân Hiệp tựa hồ không nghe tiếng Phi Yên hỏi. Chàng nghiêng chặt hai hàm răng, xoay tay lại phóng chưởng ra đánh sầm một tiếng. Cánh cửa xe bật tung. Chàng vẫn ngồi trong khoang xe nhìn ra phía trước. Mắt chàng đầu tiên nhìn thấy mẫu thân mình đã từ trên xe bị hất lộn đầu xuống, chân móc vào đòn xe. Trước ngực bà cắm ba lưỡi đao trủy thủ sáng loáng sâu vào đến năm sáu tấc. Máu tươi đang ứa ra đầm đìa.

Tuy Đường Uyển Ngọc chết rồi mà cặp mắt vẫn trợn lên tròn xoe. Hiển nhiên trong lòng bà cực kỳ căm phẫn lúc bị hung thủ ám toán.

Cần Quân Hiệp vừa nhìn thảm cảnh này, mắt chàng tối sầm lại. Chàng đưa tay ra nắm lấy khuôn cửa xe, bất giác bóp mạnh làm cho gãy vụn.

Chàng cố trấn tĩnh tâm thần mới bật lên tiếng khóc được. Chàng kêu gọi:

- Mẫu thân! Mẫu thân!

Rồi bất giác chàng nhảy xô về phía trước nằm phục xuống trước thi thể Đường Uyển Ngọc mà khóc rống lên.

Cần Quân Hiệp vốn là người rất nặng về tình cảm. Sau khi biết rõ thân thế mình, chàng lại đau khổ muôn phần.

Chàng định bụng chuyến này về nhà rồi sẽ tìm cách để làm cho mẫu thân được vui lòng. Ngờ đâu giữa đường lại xảy ra biến cố động trời, mẫu thân bị tử nạn, khiến chàng phải đau đến đứt từng khúc ruột.

Tâm hồn Cần Quân Hiệp lúc này tưởng chừng đã lìa khỏi xác thịt, để bay bổng lên rồi lạc vào trong cõi hư vô. Mắt chàng tối sầm lại. Ngoài vẻ mặt xanh lét khủng khiếp của mẫu thân, cơ hồ chàng không nhìn rõ một vật gì nữa.

Bổng chàng la rầm trời mà chính chàng không biết mình kêu la vì chuyện gì.

Cần Quân Hiệp la khóc một lúc rồi tri giác trở lại, cảm thấy lòng đau như cắt.

Giữa lúc chàng đau đớn thê thảm muốn ngất xỉu thì trên đường có hai người một nam một nữ len lén đến phía sau chàng.

Người đàn ông chừng bốn chục tuổi ra vẻ phong lưu đi điếm, song nét mặt lăm lè lạnh lẽo. Y chính là Thiên Thân Giáo chủ Âm Sâm.

Người đàn bà là Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U.

Hai người đi đến sau lưng Cần Quân Hiệp thì dừng lại như chờ đợi gì.

Cần Quân Hiệp chẳng những không chú ý gì đến phía sau, mà ngay việc xảy ra trước mắt chàng cũng không hay.

Phía trước mặt chàng, mặt đất đùn cao lên dần dần chừng hơn một thước thì đất cát gạt sang hai bên lộ ra một cái mũ sắt hình bán nguyệt đầu nhọn hoắt. Tiếp theo cả cái đầu cũng trời lên khỏi mặt đất. Người này chính là Tam Tuyết tiên sinh.

Lúc này Triển Phi Yên ở trong khoang xe không ngớt la gọi:

- Quân Hiệp! Chuyện chi vậy? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Toàn thân nàng không còn chút khí lực nào, tiếng kêu gọi rất yếu ớt. Nàng có cách nào làm cho Cần Quân Hiệp nghe tiếng được.

Tam Tuyết tiên sinh đảo cặp mắt hi hí long sòng sọc.

Đột nhiên hấn la lên:

- Đại sự hỏng mất rồi!

Tiếp theo tiếng la quái gở, người y nhảy vọt lên đâm sầm vào đòn xe đánh "bình" một tiếng. Đòn xe bị gãy ngay lập tức.

Con ngựa kinh hãi hí lên một tiếng rồi chạy bổ nhào về phía trước.

Đường Uyển Ngọc lúc này một chân vẫn còn móc vào càng xe. Con ngựa chạy lồi theo chiếc càng xe bị gãy đôi, đồng thời kéo cả người Đường Uyển Ngọc đi.

Cần Quân Hiệp đầu óc mê man không còn biết gì nữa. Thậm chí Tam Tuyết tiên sinh la lên những tiếng quái gở, chàng cũng không hay.

Bây giờ chàng chợt phát giác ra thì thể mẫu thân chàng chuyển động rồi bị kéo đi. Chàng như người choàng tỉnh giấc mơ.

Vì tâm thần rối loạn, Cần Quân Hiệp không nhận định được rõ ràng, tưởng là mẫu thân chưa chết thì vừa kinh hãi vừa mừng thắm.

Chàng lên tiếng gọi to rồi nhảy tung người lên. Ngờ đâu, người chàng vừa tung lên lại nghe đánh "véo" một tiếng. Một vật gì phóng đến trước ngực chàng.

Trong lúc hoang mang cấp bách, Cần Quân Hiệp không hiểu là vật gì. Chàng chỉ thấy vật đó tròn ửng như quả cầu sáng lóng lánh và có mũi nhọn.

Vật này giống như một ngọn chùy có mũi nhọn, nhưng nắm chùy to lớn khác thường.

Chàng không biết cái đó chính là Tam Tuyết tiên sinh đầu đội mũ nhọn nhảy xổ tới. Chàng vội vàng né người tránh sang một bên.

Thân pháp Tam Tuyết tiên sinh mau lẹ phi thường. Lão vừa phát giác ra Cần Quân Hiệp né người đi tránh khỏi, người lão còn lơ lửng trên không đã chuyển hướng theo đường cánh cung nhằm đâm vào sau lưng Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp lúc chuyển mình đi đã nhìn thấy Âm Sâm và Bạch U U. Đồng thời chàng phát giác ra một mục giả toàn thân màu xanh biếc, cặp mắt lăm lăm thâm hiểm, đang đứng trên nóc xe.

Cần Quân Hiệp chợt nhớ tới Triển Phi Yên còn ở trong xe, thì kinh hãi vô cùng. Chàng quát hỏi:

- Các người là ai?

Chàng vừa hỏi vừa phất tay áo bên trái một cái. Một luồng kinh lực phóng ra rất lẹ xô vào đầu Tam Tuyết tiên sinh.

Tam Tuyết tiên sinh đang nhảy xổ tới Cần Quân Hiệp, lão dương dương đắc ý, tưởng là mình hạ được đối phương ngay. Lão không ngờ Cần Quân Hiệp phất tay áo. Tay áo đối phương chưa tới nơi thì một luồng kinh phong ập tới khiến cho lão cơ hồ nghệt thở.

Tài đi dưới nước, dưới đất của Tam Tuyệt tiên sinh đã đến mức thiên hạ vô song. Lúc lão đi dưới nước hay dưới đất, sự hô hấp vẫn chẳng thấy khó khăn gì. Thế mà lúc này lão cảm thấy hơi thở không thông thì không khỏi giật mình kinh hãi. Lão hốt hoảng toan co người để lùi lại phía sau, nhưng không tài nào kịp được. Tay áo của Cần Quân Hiệp đã cuốn vào đầu lão.

Cần Quân Hiệp thấy bọn địch đến đông một cách đột ngột, mà mẫu thân chàng đã gặp phải độc thủ của chúng rồi. Chàng lâm vào tình trạng một mình không thể chọi lại số đông và rất lo sợ không bảo vệ được cho Triển Phi Yên, nên trong lòng nóng nảy vô cùng!

Chàng ra tay rất trầm trọng. Tay áo chàng quấn được đầu Tam Tuyệt tiên sinh rồi, chàng toan vung tay hất lão ra xa rồi sẽ tính.

Nhưng giữa lúc ấy trong tay áo chàng có tiếng lách cách vang lên.

Cần Quân Hiệp cho là đầu đối phương tuy bị tay áo mình cuốn lấy còn có thể giở trò gì để phản kháng. Chàng vội giật tay áo về. Đồng thời người chàng lùi lại hai bước.

Tay áo Cần Quân Hiệp vừa buông ra, người Tam Tuyệt tiên sinh lặn ngay xuống đất.

Cần Quân Hiệp định thần nhìn lại thì cái mũ sắt của Tam Tuyệt tiên sinh bị sức cuốn của tay áo mình làm cho bẹp dúm lại, trông không còn ra hình thù gì nữa. Đầu lão ở trong mũ dĩ nhiên cũng bị bóp bẹp.

Bấy giờ Cần Quân Hiệp mới hiểu những tiếng lách cách vang lên vừa rồi là do chiếc mũ kỳ dị cùng xương đầu đối phương bị gãy nát phát ra.

Sau khi Cần Quân Hiệp uống linh dược bảy con ngựa sắt, tinh thần cùng chân khí chàng phục hồi lại. Tuy chàng biết rằng bản lãnh mình đã cao thâm tuyệt đỉnh, nhưng chàng chưa động thủ với ai, nên không hiểu công lực mình ghê gớm đến mức nào. Chàng nhìn Tam Tuyệt tiên sinh bị chết một cách thảm khốc mà không khỏi ngạc nhiên.

Thiên Thân Giáo chủ Âm Sâm đột nhiên vung tay áo một cái.

Véo! Véo! Véo! Ba tiếng rít lên khủng khiếp! Ba lưỡi đao trủy thủ thành hình tam giác bay vút tới nhằm đâm vào ngực Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp vừa thấy ba lưỡi trủy thủ lao tới, mắt chàng đỏ rực lên vì căm hận. Đồng thời khí huyết trong người chàng cũng sôi lên. Áo chàng khác nào như bị cơn cuồng phong xô đẩy phình ra như cái trống và réo lên những tiếng phành phạch.

Ba lưỡi phi đao lao tới như tên bắn rồi tiếp theo ba tiếng chát! chát! chát! Những mũi đao nhọn hoắt chưa chạm vào đến da thịt Cần Quân Hiệp, vừa đụng tới áo chàng đã bị đẩy ngược lại.

Âm Sâm và Bạch U U hai người thấy vậy cả kinh thất sắc, nhón nhác nhìn nhau, toan chạy trốn.

Cần Quân Hiệp liền lớn tiếng quát hỏi:

- Có phải bọn mi đã phóng ám khí để giết người không?

Âm Sâm và Bạch U U nào phải hạng bất tài! Bọn họ bị Triển Phi Ngọc dụ dỗ. Nàng bảo chỉ cần sao đối phó được với bọn Cần Quân Hiệp ba người để giúp nàng, đồng thời phòng vệ cho nàng được an toàn, là nàng lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Nàng sẽ tặng hai báu vật gia truyền là Kim Vị Giáp cùng Huyết Hồn Trảo.

Bọn Tam Tuyệt tiên sinh, Âm Sâm và Bạch U U vốn tính hiếu thắng, nghe Triển Phi Ngọc nói bản lãnh của Cần Quân Hiệp đến mức siêu phàm, thì nổi lòng hào khí, đã muốn đi kiếm chàng để động thủ ngay. Hơn nữa vì lòng tham muốn lấy báu vật mà họ đã ao ước thèm khát bấy lâu nay, nên hăm hở đi liền và trong bụng chắc chắn sẽ hạ Cần Quân Hiệp một cách dễ dàng.

Từ lúc Thiên Thân Giáo chủ Âm Sâm và Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U thấy Tam Tuyệt tiên sinh, một tay cao thủ lung lẫy tiếng tăm bị chết một cách kỳ dị và ghê gớm, mới biết đối phương là một tay công lực phi thường trên đời có một.

Tuy Âm Sâm miễn cưỡng phóng ra ba lưỡi đao trủy thủ nữa, nhưng trong lòng cực kỳ xao xuyến và đã định bụng ba mươi sáu chước, chạy trốn là thượng sách.

Y phóng ba lưỡi phi đao rồi toan bỏ chạy, nhưng tiếng quát của Cần Quân Hiệp khác nào tiếng sét nổ trời long đất lở làm cho Âm Sâm khiếp sợ đứng thộn mặt ra. Y khiếp sợ đến nỗi không còn đủ khí lực để cất bước chạy trốn, rồi cứ đứng ngây người ra như tượng gỗ.

Cần Quân Hiệp sấn số bước tới. Năm ngón tay trái chàng như móc câu chụp tới. Âm Sâm giảo chủ kinh hồn bạt vía, thét lên:

- Xin thiếu hiệp lưu tình...

Âm Sâm chưa dứt lời thì một tiếng sột đã vang lên khủng khiếp. Năm ngón tay Cần Quân Hiệp đã đâm vào ngực y.

Nguyên bản ý của Cần Quân Hiệp là định nắm lấy ngực Âm Sâm để tra hỏi cho ra vì lẽ gì mà bọn chúng phóng ám khí giết mẫu thân chàng.

Chàng không ngờ lúc điền tiết, chàng ra chiêu mãnh liệt phi thường, chỉ lực của chàng có sức mạnh đâm nát đá tan vàng thì tấm thân Thiên Thân Giáo chủ Âm Sâm chỉ bằng xương bằng thịt, chống lại làm sao được?

Trước tình trạng này, Cần Quân Hiệp cực kỳ sửng sốt, chàng đứng thộn mặt, miệng há hốc ra. Chàng hoang mang rút tay về thì máu tươi nóng hổi theo những lỗ ngón tay vọt lên thành vòi.

Âm Sâm trước ngực còn đang vọt máu ra, người đã ngã ngửa về phía sau. Dĩ nhiên y không còn sống được nữa rồi!

Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U vừa xoay mình đi, mắt mù trông thấy Âm Sâm bị thảm tử, rồi cũng sợ hãi quá, không cất bước được nữa.

Toàn thân run bần bật, mù ập úng:

- Y... Chính y... vừa đến đây đã phóng... những lưỡi đao trủy thủ đó!

Cần Quân Hiệp thấy mình vừa ra tay đã đánh chết người, bây giờ chàng không dám động thủ nữa. Chàng quát hỏi:

- Ta cùng bọn ngươi vốn không quen biết, lại không thù oán, mà sao bọn người lại hạ độc thủ như vậy?

Bạch U U đáp:

- Vì chúng ta muốn được cây Huyết Hồn Trảo...

Cần Quân Hiệp vừa nghe tới đây đã biết ngay là Triển Phi Ngọc đem những báu vật này ra nhử cho bọn chúng nổi lòng tham mà động thủ hại mình. Bỗng chàng thét lên một tiếng:

- Chính hãn rồi!

Bạch U U đứng ngay bên cạnh bị tiếng quát của Cần Quân Hiệp làm cho rung động, giật nảy người lên. Mụ toan đáp: "Chính phải", nhưng dù cố hết sức cũng không thốt ra lời được.

Bạch U U không sao đứng vững lại được nữa, mụ loạng choạng người đi mấy cái rồi ngã lăn xuống đất.

Cần Quân Hiệp bỏ mặc mụ nằm đó, không biết còn sống hay chết rồi. Chàng lập tức xoay mình lại, thì thấy bà già áo xanh biếc vẫn đứng trên nóc xe. Trong tay bà già này cầm một cây thiết trượng nhọn đầu đâm thủng nóc xe, rồi bà ta lạnh lùng nói:

- Nếu người còn nhúc nhích thì ta lập tức phóng cây trượng này vào trong xe đó!

Cần Quân Hiệp sực nhớ toi Triển Phi Yên đang nằm trong xe, chàng lộ vẻ hoảng hốt vội ấp úng hỏi:

- Mụ... mụ là ai?

Mụ già cười lạt đáp:

- Người đã trông rõ y phục ta, chẳng lẽ còn chưa nhận được ra ta là ai ư?

Cần Quân Hiệp bây giờ mới tỉnh ngộ đáp:

- Té ra... bà là... Thúy Y Bách lão bà. Bà chớ phóng trượng vào trong xe vì Triển cô nương đang nằm trong đó. Nàng thật là người đáng thương. Bà còn giết nàng làm chi?

Bách lão bà hững hờ đáp:

- Ta không giết y cũng được, nhưng người phải tự phóng chưởng vào đầu mà tự tử đi.

Cần Quân Hiệp sững sốt hỏi:

- Sao lại phải làm thế?

Bách lão bà đáp:

- Trong hai đứa chúng bay phải một đứa chết mới được! Nếu không thế thì sao ta lấy được Huyết Hồn Trảo?...

Triển Phi Yên nằm trong xe vội la hoảng:

- Quân Hiệp! Hiệp ca chớ nghe lời mụ lão tặc đó nói, còn Hiệp ca đừng nghĩ gì đến tiểu muội nữa!

Cần Quân Hiệp bỗng gầm lên một tiếng quái gở!

Người Bách lão bà lão đảo mấy cái. Cần Quân Hiệp thấy cơ hội có thể động thủ. Tay trái chàng giơ lên phóng chưởng đánh ra.

Phát chưởng đánh ra một cách đột ngột, thế chưởng lại cực kỳ mãnh liệt. Chưởng phong mạnh như sóng cồn xô tới.

Bách lão bà rên lên một tiếng. Người mụ xiêu đi, té từ trên nóc xe xuống.

Dư lực phát chưởng của Cần Quân Hiệp còn rất mãnh liệt, tiếp tục xô về phía trước, đập mạnh vào một gốc cây lớn đánh sầm một tiếng. Cành cây gãy rãng rặc, lá cây rụng xuống lả tả.

Bỗng có tiếng la:

- Úi chao! Nguy rồi!

Ba bốn người từ trên cây ngã lộn xuống đất rồi không một ai dậy được.

Cần Quân Hiệp biết rằng bốn người này toàn là có lòng đen tối. Chúng núp trên cây để chuẩn bị ám hại mình.

Chàng tiến mau lại chui vào khoang xe, ấm Triển Phi Yên lên.

Triển Phi Yên vội nói:

- Quân Hiệp! Hiệp ca chỉ cử động được một cánh tay trái, nếu còn bông tiểu muội thì nghênh địch làm sao được?

Cần Quân Hiệp ngơ ngác chưa biết trả lời ra sao, thì sau lưng kính phong rít lên veo véo. Bách lão bà đã vung trượng lên nhằm đỉnh đầu Cần Quân Hiệp giáng xuống.

Cần Quân Hiệp một tay đang ôm Triển Phi Yên, trong lúc khẩn cấp, chàng không kịp đặt nàng xuống. Còn tay phải lại không sao cất nhắc được. Đối với thế trượng ghê gớm này, chàng không còn cách nào chống đỡ.

- o o o -